

ISBN 978-630-6563-09-8
EBRIS

We know
books

Redactor/ Mădălina-Oana Mihăilă

Lector/ Georgiana Dănilă

Corector/ Cosmin Istodor

Ilustrație copertă/ Ioana Bot

Design grafic/ Ioana Bot

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

SFÂNTA XENIA MÂNGÂIETOAREA SUFLETELOR

MINUNI PETRECUTE ÎN ROMÂNIA

Volum coordonat de
Marius-Lucian MĂGUREANU

Editie îngrijită de
Ciprian VOICILĂ

PREDANIA

LBRIS

We know
books

**DIN VIATA SI MINUNILE
SĂVÂRSITE DE SFÂNTA
XENIA CEA NEBUNĂ
PENTRU HRISTOS**

Nu știm data exactă la care Sfânta Xenia a apărut pe lume. Timpul neîndurător și uitarea s-au așternut peste primii ani ai vieții ei.

Se știe totuși că Xenia Grigorievna primise, în copilărie, o educație aleasă. Studia acasă cu profesori particulari. În Rusia acelor vremi – secolul al XVIII-lea – beneficiau de o asemenea instruire fie copiii de nobili, fie cei din familiile funcționarilor. Micuții asimilau îndeosebi cunoștințe practice, menite să îi ajute să se orienteze în viață. Fetele, de pildă, învățau aritmetică, franceză, economie, dar și broderie, istorie, geografie și dans – pentru a-și desăvârși natura feminină.

Împlinind 22 de ani, Xenia Grigorievna s-a căsătorit cu Andrei Teodorovici Petrov. Alesul inimii sale făcea parte din corul bisericesc de la curtea Împărătesei Elisabeta Petrovna, vestit pentru cântările sale bizantine, care înălțau inimile credincioșilor la cer.

Xenia și Andrei Teodorovici, vreme de trei ani, au trăit fericiți împreună, în căsuța lor din Storona Petersburgului, zona săracă a capitalei imperiului rus. Xenia îngrijea de gospodărie. Citeau împreună

cărți ziditoare de suflet. Se întreceau, unul pe altul, în ajutorarea oamenilor nevoiași (*Sfânta Xenia cea smerită și nebună pentru Hristos*, Editura Bunavestire, 2001, pp. 11-15).

În 1755, Sankt Petersburg a fost cotropit de epidemia de tifos exantematic. A fost atins de boală și Andrei Teodorovici, soțul iubit al Xeniei. Simțind că sfârșitul îi este aproape, s-a mărturisit preotului, s-a împărtășit cu Sfintele Taine și, cu ultimele puteri, a binecuvântat-o pe Xenia, grăindu-i: „Slujește-i Domnului Dumnezeuului nostru, dă slavă numelui Său Atotputernic!”.

Sufletul Xeniei a fost cuprins de un întuneric adânc. Simțea că viața ei își pierduse sensul. Parcă ea, Xenia, murise odată cu Andrei Teodorovici. L-a vegheat întreaga noapte. Durerea îi apăsa ca o lespede de marmură sufletul. Mîntea i se întunecase într-atât încât realitatea părea un vis urât, iar năzăririle lucruri aievea. Când primele raze ale soarelui au mijit, Xenia părea o altă ființă: părul îi încărunțise, iar chipul, asemenea pământului uscat, îi era brăzdat de linii săpate adânc. Zeci de ani se comprimaseră într-o singură noapte. Părea că Xenia Grigorievna murise odată cu iubitul ei soț, Andrei Teodorovici. Dar Hristos, Cel ce a înfrânt moartea, i-a înviat sufletul, dăruindu-i un rost nou și o bucurie nepieritoare.

A doua zi, toți cei prezenți la înmormântarea lui Andrei Teodorovici au fost cuprinși de mirare

văzând noua atitudine și înfățișare a Xeniei – dacă ieri era doborâtă de suferință și disperare, acum pășea hotărâtă în urma sicriului. Și, în mod straniu, purta uniforma militară a lui Andrei Teodorovici. După coborârea sicriului în mormântul din Insula Vasilevski, Xenia le-a cerut cunoscuților săi ceva de neînțeles: să se roage pentru... „roaba lui Dumnezeu, Xenia”. Îl căina pe soțul ei: „Bietul Andrei Teodorovici a rămas orfan, a rămas singur pe lume...”.

Praskovia Ivanovna Antonova, cea care le administra casa, a întrebat-o: „Cum vei trăi de acum înainte, măicuță?”. Tânăra văduvă i-a răspuns: „Am înmormântat-o pe Xenia mea, acum nu-i mai trebuie nimic lui Andrei Teodorovici. Îți voi dăruii casa, ție, Praskovia, dar te rog să-i lași și pe oamenii sărmani să locuiască și ei în ea, fără să le ceri plată pentru aceasta; chiar astăzi voi împărți toate lucrurile, iar banii îi voi dona bisericii, ca să se roage pentru liniștea sufletului roabei lui Dumnezeu, Xenia”. Praskovia cea chibzuită a încercat să-i stăvilească elanul inimii: „Nu mai spune așa, ajunge, draga mea, tu unde vei locui?”.

Era prea târziu, focul dragostei dumnezeiești învăpăiașe inima Xeniei. Ea lepădase, în adâncul sufletului, lumea și bucuriile ei pieritoare. Încă de a doua zi, Xenia i-a dăruit casa Praskoviei Antonova, iar averea le-a împărțit-o celor înglodați în lipsuri. Ea a refuzat pensia pe care i-o oferise curtea imperială.

Lepădase, pentru Hristos, toate bucuriile la care râvnesc oamenii: rangul social, proprietățile materiale, siguranța zilei de mâine. Renunțase până și la numele în jurul căruia i se cristalizase identitatea, luând numele soțului ei răposat: Andrei Petrov. Lepădase până și rațiunea – atât de prețuită de oameni –, alegând nebunia pentru Hristos (*ibidem*, pp. 16-19).

Au urmat zeci de ani în care, îmbrăcată doar cu uniforma de ofițer a soțului ei, Fericita Xenia a înfruntat vitregiile vremii – vara, soarele torid, iarna, gerul care mușcă din carne și pătrunde în oase –, pribegind dintr-un loc în altul. Noaptea și le petrecea pe câmp, în rugăciune. Făcea închinăciuni în cele patru zări. Ziua mergea să plivească în grădina de legume a unui moșier scăpătat. Și poate că nu vitregiile vremii erau cele mai greu de îndurat, ci batjocura venită din partea oamenilor. Mulți o ironizau, văzând-o îmbrăcată în uniformă, și râdeau de ea, socotind-o nebună, fiindcă li se păreau fără noimă cuvintele pe care le auzeau din gura ei. Sfânta Xenia le întâmpina pe toate cu blândețe și smerenie, rugându-se pentru cei ce o asupreau.

HARISMELE DUHOVNICEȘTI ALE FERICITEI XENIA

Domnul nostru Iisus Hristos a împodobit-o pe aleasa Lui, Xenia, cu multe harisme. A primit darul

străvederii. Pentru cel ce îl dobândește, nu mai există limite spațiale sau temporale. El vede prin materie ca printr-un cristal.

Într-o bună zi, Parascheva Antonova, cea care promisese casa Sfintei Xenia, s-a trezit cu ea la ușă. Fericita i-a grăit: „Iată, tu stai aici și cârpești ciorapii și nu știi că Dumnezeu ți-a trimis un copil! Du-te mai repede la cimitirul Smolensk!”. Pornind la drum, Antonova întâlnește aproape de cimitirul Smolensk o gloată strânsă în jurul unei femei, care nu mai dădea semne de viață. Află de la oameni că un vizitiu lovisese o femeie însărcinată. Aceasta născuse chiar acolo, pe caldarâm, un copil, apoi își dăduse obștescul sfârșit. Parascheva a luat copilul la ea acasă, l-a crescut cu multă dragoste și i-a dat o educație aleasă. Mai târziu, băiatul a fost angajat ca funcționar. S-a dovedit a fi un adevărat fiu, băiatul pe care Parascheva și l-a dorit dintotdeauna.

Sfânta Xenia dobândise de la Hristos și darul înainte-vederii. O prietenă de-a ei, văduva Galubena, avea o fiică în vârstă de 17 ani, frumoasă foarte. Odată le vizită și le găsește stând la masă, așteptând să se fiarbă cafeaua la o spirtieră. Îi grăiește fetei: „Oh, frumoasa mea, tu stai și fierbi cafeaua, iar soțul tău își îngroapă soția în Ohta. Fugi repede acolo!”. „Cum așa?”, se miră tânăra. „Nu am nici logodnic, cum să am soț?! Ba mai mult, soțul meu își îngroapă soția?!”. „Du-te!”, îi porunci iritată Xenia. Sfintei nu îi plăcea să fie contrazisă.

Mama și fiica au pornit spre Ohta. Pe drum s-au întâlnit cu un cortegi funerar: soția unui doctor murise în timp ce năștea. La sfârșitul înmormântării, sfâșiat de durere, medicul își pierduse cunoștința. Ele l-au ajutat să-și vină în simțiri. Peste un an, doctorul a cerut-o în căsătorie pe tânăra Galubena. Au trăit fericiți ani mulți, iar, mai târziu, s-au îngrijit de mormântul Sfintei Xenia, purtându-i, în suflet, o dragoste fierbinte.

Altădată, Sfânta Xenia, în peregrinările sale, s-a întâlnit cu o cunoștință. I-a dat acesteia o monedă de aramă care avea gravat pe ea un călăreț. I-a poruncit: „Ia moneda, aici, pe cal este Țarul; el va stinge focul!”. Pe drum, femeia credincioasă se întreba în sinea ei ce puteau să însemne cuvintele straniei ale Fericitei. Nu a intrat bine pe strada ei, că și-a văzut locuința cuprinsă de flăcări (*ibidem*, pp. 31-34).

Sfânta Xenia a prezis sfârșitul pământesc al Împărătesei Elisabeta Petrovna. Pe 24 decembrie 1761, în ajunul Nașterii Domnului, Fericita alerga pe drumurile din Storona Petersburgului și striga: „Coaceți colaci, coaceți colaci! În curând, toată Rusia va coace colaci!”. A doua zi, vestea cumplită despre moartea Împărătesei Elisabeta a străbătut Rusia de la un capăt la altul, întristând inimile credincioșilor. Împărăteasa fusese o ființă cu credință în Dumnezeu (*ibidem*, p. 38).

Fericita Xenia a prezis și moartea lui Ioan Antonovici – care a împărățit în Rusia între 17 octombrie 1740

și 25 noiembrie 1741. Acesta fusese arestat de la o vârstă fragedă. Înainte de a fi ucis în închisoarea Schluselburg, în noaptea de 5 iulie 1764, Sfânta Xenia străbătea străzile Storonei Petersburgului, în lacrimi, și se căina: „Bietul, bietul Ulrich! Acolo este sânge, sânge, sânge!” (*ibidem*, p. 48).

Și negustorului Razjivin i-a profețit moartea. El a invitat-o să îi viziteze magazinul. Intrând și zărind o oglindă pe perete, Fericita a grăit, clătănând din cap: „Frumoasă oglindă, dar nu ai în ce să te privești”. La nici o jumătate de oră după plecarea sfintei, oglinda se prefăcu în țandări. Peste trei zile, negustorul își dădu obștescul sfârșit (*ibidem*, p. 55).

Prezența Fericitei nebune pentru Hristos aducea în viețile oamenilor bucurie, credință, sănătate, prosperitate. Mamele cu pruncii în brațe alergau să primească binecuvântarea sfintei: copilul mângâiat de ea creștea sănătos și avea parte de o viață fericită.

Dacă într-o zi Fericita Xenia cumpăra ceva dintr-o băcănie, patronul știa că vânzările vor crește. Dorința de câștig îi făcea pe vizitii să se înghesuie să o ducă pe sfântă, măcar o bucată scurtă de drum în caleașca lor.

Sfânta le cerea semenilor săi doar o copeică: „Țarul pe cal”. Copeica din aramă avea gravată pe ea un călăreț. Dacă cineva îi dădea mai mult de o copeică, două, îi înapoia restul. „Nu-mi trebuie mai mult”, îl lămurea ea.

În piață, negustorii o îmbiau: „Primește, Andrei Teodorovici, pentru pomenirea sufletului Xeniei!”. Unora, Fericita le răspundea prin plecăciuni, dar altora, cunoscându-le cu duhul faptele, le refuza milostenia și le grăia cu asprime: „Nu, frate, tu îi încarci pe cumpărători la cântar”. Sau îi certa: „Nu, tu îi asuprești pe cei sărmani...”. Banii strânși de la unul și de la altul Sfânta Xenia îi împărțea săracilor (*ibidem*, p. 53)

Nu de puține ori s-a întâmplat ca sărmanii care primiseră odată o copeică – „țarul călare pe cal” –, peste o vreme să se îmbogățească. Unuia, fericita i-a profetizat: „Vei galopa departe cu el” – referindu-se la calul grefat pe copeică. Mulți dintre bogații care refuzaseră să o miluiască pe pribeaga lui Dumnezeu cu o copeică, cu vremea, sărăceau (*ibidem*, p. 54).

Când costumul militar al lui Andrei Teodorovici s-a făcut franjuri, sfânta a ales să umble îmbrăcată într-o bluză și o fustă din pânză de in. Dacă cineva îi dăruia îmbrăcăminte mai groasă, ea o dădea primului om necăjit care i se ivea în cale (*ibidem*, p. 54).

Unui băcan care intenționa să-i dăruiască un cojoc, Sfânta Xenia i-a mărturisit: „Iubește-ți aproapele! Când văd un om bun, mă bucur mai mult decât de orice altceva, și nu există pentru mine o altă bucurie”. Și l-a rugat să dea cojocul unui om sărac. Povățuia adesea: „Niciodată, în viață, să nu faceți rău nimănui. Dușmanii și răutatea omenească

mă chinuie, mă fac să sufăr” (*ibidem*, p. 66).

Sfânta Xenia devenise o pildă vie de dragoste jertfelnică pentru Dumnezeu și aproapele. În Storona Petersburgului erau nu mai puțin de o sută de femei evlavioase care încercau să o imite, sărind în ajutorul sufletelor umilite și obidite.

În ultima parte a vieții, împovărată de ani, epuizată de lipsurile și vitregiile îndurate, Sfânta Xenia a găsit puterea să se nevoiască și mai mult: a ajutat la ridicarea bisericii din cimitirul Smolensk. Căra cu poala, noapte de noapte, cinci, șase cărămizi de la fabrică. Muncitorii o întrebau: „Când dormi, Andrei Teodorovici?”. Le răspundea: „O să dormim sub pământ”. Era preocupată ca biserica să aibă o fundație cât mai solidă. Spunea: „Va trebui să îndure multe, dar va rezista... Nicio grijă...”.

În 1824, inundațiile au distrus cimitirul. Biserica însă a rezistat, după cum profetise fericita nebună pentru Hristos.

Nu se cunoaște data la care Dumnezeu a chemat-o la Sine pe roaba sa, Xenia. Unii spun că s-a întâmplat în 1794, alții că în 1802. Se știe însă că în ziua înmormântării ei credincioșii au ținut post. Prea mare era tristețea care le invadase inimile! Din acea zi, valuri nesfârșite de credincioși au început să se perinde pe la mormântul ei, având în suflet convingerea că Sfânta Xenia le va alina suferințele trupești și sufletești. Pământul de pe mormântul ei